A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2010. szeptember 13.*

A T-193/06. sz. ügyben,

a **Télévision française 1 SA (TF1)** (székhelye: Boulogne-Billancourt [Franciaország], képviselik: J.-P. Hordies és C. Smits ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. Giolito, T. Scharf és B. Stromsky, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és L. Butel, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

a Franciaországban a film- és az audiovizuális alkotások gyártásának támogatására szolgáló intézkedésekről szóló, 2006. március 22-i C (2006) 832 végleges bizottsági határozat (NN 84/2004. és N 95/2004. sz. támogatás – Franciaország, támogatási program a film- és audiovizuális alkotások gyártása javára) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, M. Prek és V. M. Ciucă (előadó) bírák,

hivatalvezető: T. Weiler tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. április 22-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében, „[h]a e szerződés másként nem rendelkezik, a közös piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet”.

2 Az EK 87. cikk (3) bekezdésének d) pontja előírja, hogy a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthető a kultúrát és a kulturális örökség megőrzését előmozdító támogatás, ha az a Közösségen belüli kereskedelmi és versenyfeltételeket nem befolyásolja a közös érdekkel ellentétes mértékben.

3 A Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz, valamint a Régiók Bizottságához intézett, a filmművészeti és más audiovizuális alkotásokkal kapcsolatos bizonyos jogi szempontokról szóló, 2001. szeptember 26-i bizottsági közlemény (HL 2002. C 43., 6. o.) pontosítja azokat a különös feltételeket,

amelyek alapján a Bizottság az EK 87. cikk (3) bekezdésének d) pontjában szereplő eltérés keretei között értékeli a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott állami támogatásokat. A Bizottság egyúttal pontosítja a közleményben, hogy a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához kapcsolódó támogatási programok értékelésekor vizsgálnia kell, hogy betartották-e az „általános jogszerűség elvét", azaz meg kell bizonyosodnia arról, hogy nem tartalmaznak-e olyan kikötéseket, amelyek ellentétesek az EK-Szerződés állami támogatásokon kívüli más területeire vonatkozó (ideértve a pénzügyi rendelkezéseket is) rendelkezéseivel. 2004-ben a Bizottság 2007. június 30-ig kiterjesztette ezen különös összeegyeztethetőségi feltételek hatályát a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott támogatásokra (HL C 123., 1. o.).

4 A többek között a 2000. augusztus 1-jei 2000-719. sz. törvénnyel (JORF 2000. augusztus 2., 11903. o.) módosított, a közlés szabadságáról szóló, 1986. szeptember 30-i 86-1067. sz. törvény (JORF 1986. október 1-je, 11755. o.) határozza meg az audiovizuális kommunikációs szolgáltatásokra alkalmazandó szabályokat.

5 A francia szabályozás támogatási intézkedéseket biztosít a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához. Ezek egyfelől a producerek támogatását szolgáló, a Centre national de la cinématographie [Nemzeti Filmművészeti Központ] (CNC) által működtetett mechanizmusokat jelentik. Ezen mechanizmusok finanszírozását többek között a televíziós műsorszolgáltatók forgalmára kivetett adó (a továbbiakban: Adó) biztosítja. E támogatási intézkedések másfelől a televíziós műsorszolgáltatók számára előírt azon kötelezettségeket jelentik, hogy befektetéseket eszközöljenek a filmgyártás és az audiovizuális alkotások gyártása területén.

6 A CNC által működtetett, a filmgyártás és az audiovizuális alkotások gyártásának támogatására szolgáló mechanizmusokat az alábbi jogszabályok szabályozzák:

– a filmgyártás területét illetően a filmipar pénzügyi támogatásáról szóló, 1999. február 24-i módosított 99-130. sz. rendelet (JORF 1999. február 25., 2902. o.),

– az audiovizuális ipar területét illetően az audiovizuális iparnak az állam által nyújtott pénzügyi támogatásáról szóló, 1998. január 14-i módosított 98-35. sz. rendelettel (JORF 1998. január 17., 742. o.) kiegészített, az audiovizuális programok iparának az állam által nyújtott pénzügyi támogatásáról szóló, 1995. február 2-i módosított 95-110. sz. rendelet (JORF 1995. február 3., 1875. o.).

7 Az Adót az általános adókódex 302a. KB cikke szabályozza, amelyet az 1997. évi adójogszabályokat módosító 1997. december 29-i 97-1239. sz. törvény (JORF 1997. december 30., 19101. o.) 28. cikkének A. pontja vezetett be, és a 2006. évi adójogszabályokat módosító, 2005. december 30-i 2005-1719. sz. törvény (JORF 2005. december 31., 20597. o.), valamint a 2005. évi adójogszabályokat módosító 2005. december 30-i 2005-1720. sz. törvény (JORF 2005. december 31., 20654. o.) módosított.

8 A befektetési kötelezettségek mechanizmusát az alábbi jogszabályok szabályozzák:

– a 86-1067. sz. törvény 27. cikke 3. pontjának és 71. cikkének végrehajtására elfogadott, a földfelszíni rádióhullámon analóg módon, kódolatlan sugárzott televíziós műsorok szolgáltatói által a filmművészeti és audiovizuális alkotások gyártásának fejlesztéséhez nyújtott hozzájárulásról szóló, 2001. július 9-i módosított 2001-609. sz. rendelet (JORF 2001. július 11., 11073. o.),

– a 86-1067. sz. törvény 27., 28. és 71. cikkének végrehajtására elfogadott, a földfelszíni rádióhullámon analóg módon sugárzott és a felhasználói díjakból finanszírozott televíziós műsorok szolgáltatói által a filmművészeti és audiovizuális alkotások gyártásának fejlesztéséhez nyújtott hozzájárulásról szóló, 2001. december 28-i módosított 2001-1332. sz. rendelet (JORF 2001. december 29., 21310. o.),

– a 86-1067. sz. törvény 27., 70. és 71. cikkének végrehajtására elfogadott, a földfelszíni rádióhullámon digitálisan sugárzott rádiós szolgáltatásokon kívüli egyéb szolgáltatások sugárzására vonatkozó alapelveket rögzítő, 2001. december 28-i módosított 2001-1333. sz. rendelet (JORF 2001. december 29., 21315. o.),

– a 86-1067. sz. törvény 33., 33-1., 33-2. és 71. cikkének végrehajtására elfogadott, a vezetéken közvetített, illetve műholdon sugárzott rádiós és televíziós műsorszolgáltatások különböző csoportjaira alkalmazandó rendszert megállapító, 2002. február 4-i módosított 2002-140. sz. rendelet (JORF 2002. február 6., 2412. o.).

9 Az audiovizuális alkotások gyártása területén e befektetési kötelezettségek legalább kétharmadát, a filmgyártás területén pedig legalább háromnegyedét független gyártásra kell fordítani. A független gyártás fogalmát – amint a tárgyaláson megerősítették – az alkotás producerének az ugyanezen alkotás televíziós műsorszolgáltatójától való függetlenségét jelenti, és többek között a producernek, illetve az érintett műsorszolgáltatónak a társaság tőkéjéből és a szavazati jogokból való fordított részesedésére, valamint e szolgáltatónak az említett producer adott tevékenységében való részvételére vonatkozó feltételek alapján határozták meg.

10 A CNC által az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott támogatási intézkedésekben a független filmgyártó vállalkozásoknak is részesülniük kell, a független producer fogalmát a befektetési kötelezettség területén használt fogalommal megegyezően határozták meg.

A jogvita előzményei

11 1992. július 15-én az N 7/92. sz. támogatásra vonatkozó határozatával (HL C 203., 14. o.) az Európai Közösségek Bizottsága határozatlan időre jóváhagyta filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához kapcsolódó francia támogatási program bizonyos részletszabályait.

12 A 2008. július 29-én módosított, az N 3/98. sz. támogatásra vonatkozó 1998. június 3-i határozatával (HL C 279., 4. o.) a Bizottság két évre jóváhagyta a filmgyártásnak nyújtott automatikus támogatási rendszer bizonyos módosításait. 1998. augusztus 7-én ezen jóváhagyás hatályát 2004. június 3-ig meghosszabbították.

13 2001. október 3-i levelével a felperes, a Télévision française 1 SA (TF1) két panaszt nyújtott be a Bizottsághoz a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott francia támogatási rendszer bizonyos részletszabályaira vonatkozóan.

14 2004. február 16-i levelükkel a francia hatóságok bejelentették, hogy a filmalkotások szelektív támogatási programja tengeren túli érdekeltséggel bír (N 95/2004). A Bizottság további felvilágosítást kért a francia hatóságoktól, amelyek válaszoltak erre. E hatóságok egyúttal tájékoztatták a Bizottságot a program végrehajtásáról, amelyet ezt követően 2005 januárjában megszüntettek.

15 2004. április 13-i és 27-i levelével a CNC továbbította a Bizottságnak a felperes panaszaival kapcsolatos információkat.

16 2004. május 24-i levelével a francia hatóságok bejelentették a Bizottságnak a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához kapcsolódó teljes támogatási programot, és kérték az N 7/92. és N 3/98. sz. támogatásokra vonatkozó határozatok alá tartozó programok hatályának átmeneti meghosszabbítását, amit a Bizottság elutasított. 2004. július 27-i levelével a Bizottság a bejelentésük kiegészítésére kérte a francia hatóságokat, amely kérésnek azok a 2004-ben és 2005-ben küldött több levéllel tettek eleget. 2004. december 14-én a Bizottság a teljes bejelentett támogatási programot nyilvántartásba vette az NN 84/2004. sz. alatt.

17 2004. december 22-i levelével a Bizottság tájékoztatta a francia hatóságokat, hogy – mivel a bejelentett támogatási programokat már végrehajtották – az EK 88. cikk (3) bekezdése értelmében jogellenesnek minősítette e programokat.

18 2006. január 10-i levelében a felperes benyújtotta a 2001. október 3-i panaszainak kiegészítését.

19 A Franciaországban a film- és az audiovizuális alkotások gyártásának támogatására szolgáló intézkedésekről szóló, 2006. március 22-i C (2006) 832 végleges bizottsági határozatban (NN 84/2004 és N 95/2004 támogatás – Franciaország, támogatási program a film- és audiovizuális alkotások gyártásának javára) (a továbbiakban: Határozat) a Bizottság úgy határozott, hogy az EK 88. cikk (3) bekezdésében szereplő előzetes vizsgálati szakasz során nem emel kifogást a szóban forgó intézkedésekkel szemben.

20 2006. december 14-én összefoglaló közlemény jelent meg a Határozatról az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL C 305, 12. o.), amely utalt a Bizottság honlapjára, ahol a határozat teljes szövege hozzáférhető.

A Határozat

21 A Határozatból kitűnik, hogy az a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához kapcsolódó támogatási programra, mégpedig a CNC közvetítésével nyújtott pénzügyi támogatási intézkedésekre, valamint a befektetési kötelezettségek mechanizmusára irányult.

22 Elsőként, a CNC közvetítésével a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott pénzügyi támogatási intézkedéseket illetően a Bizottság a CNC-t közigazgatási jellegű közintézményként írja le, amelyet jogi személyiséggel és pénzügyi autonómiával ruháztak fel, és a francia kulturális és kommunikációs miniszter felügyelete alá rendeltek (a Határozat II. pontjának 20. bekezdése). A CNC által kezelt költségvetés két részre oszlik: az „Audiovizuális ipar" című részre (amely magában foglalja az audiovizuális programok iparának támogatását szolgáló számlákat [COSIP]) és a „Filmipar" című részre (a Határozat II. pontjának 22. bekezdése). A Bizottság ezt követően megjegyzi, hogy a CNC költségvetését olyan adóbevételekből finanszírozzák, mint az Adó (a Határozat II. pontjának 22. bekezdése). A Bizottság emlékeztet arra, hogy a francia általános adókódex 302a. KB cikke értelmében az Adót a Franciaország szárazföldi területein és tengeren túli megyéiben fogható televíziós szolgáltatásokat sugárzó, Franciaországban letelepedett azon műsorszolgáltatók kötelesek megfizetni, amelyek az előző évben műsorrendjükbe felvettek egy vagy több, a CNC támogatási intézkedésében részesíthető audiovizuális vagy filmalkotást, valamint az Adó lényegében ezen televíziós műsorszolgáltatók forgalmán alapul (a Határozat II. pontjának 23. és 24. bekezdése).

23 A CNC által a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott, a jelen eljárásban vitatott támogatási intézkedésekre vonatkozóan a Bizottság a Határozatban „a mozifilmek gyártásához nyújtott támogatási" intézkedéseket (a II. pont 29–95. bekezdése), „a filmalkotások külföldi reklámozásához nyújtott támogatási" intézkedéseket (a II. pont 121–126. bekezdése), „a rövidfilmek gyártásához nyújtott

támogatási" intézkedéseket (a II. pont 127–149. pontja) és „az audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott támogatási" intézkedéseket (a II. pont 186–219. bekezdése), valamint az intézkedések finanszírozásának módját (a II. pont 19–24. bekezdése) írja le.

24 A Bizottság – miután elemzi a fenti intézkedéseket a Határozatban – megállapítja, hogy egyes intézkedések az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásoknak minősülnek, és az EK 87. cikk (3) bekezdésének d) pontja értelmében összeegyeztethetők a közös piaccal 2011 végéig, míg más intézkedések az EK 87. cikk (1) pontja értelmében nem minősülnek állami támogatásnak [az EK 87. és az EK 88. cikknek] a csekély összegű (*de minimis*) támogatásokra való alkalmazásáról szóló, 2001. január 12-i 69/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 10., 30. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 138. o.) alapján (a Határozat III. pontjának 38–124. bekezdése értelmében „a filmgyártáshoz nyújtott támogatás – a mozifilmek gyártásához nyújtott támogatás", a Határozat III. pontjának 158–193. bekezdése értelmében „a filmalkotások külföldi reklámozásához nyújtott támogatás", a Határozat III. pontjának 194–223. bekezdése értelmében a „rövidfilmek gyártásához nyújtott támogatás", a Határozat III. pontjának 257–331. bekezdése értelmében az „audiovizuális alkotások gyártásához nyújtott támogatás"). Az EK 87. cikk (3) bekezdésének d) pontja értelmében a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánított intézkedéseket illetően a Bizottság erre a következtetésre jutott mind a fenti 3. pontban hivatkozott 2001. évi közleményben szereplő feltételek alkalmazásával, mind pedig ezen feltételek analógia útján vagy megfelelő referenciaként történő alkalmazásával. Ezért a Bizottság úgy határozott, hogy nem emel ezekkel szemben kifogást.

25 Másodsorban, a befektetési kötelezettségeket illetően (a Határozat 246–255. pontja) a Bizottság megjegyzi, hogy ezek – részletszabályaikat tekintve bizonyos eltérésekkel – a földfelszíni rádióhullámon, vezetéken vagy műholdon, analóg vagy digitális módon, kódolatlan sugárzott televíziós műsorok szolgáltatóira, a földfelszíni rádióhullámon analóg módon sugárzott, fizetős televíziós műsorok szolgáltatóira, valamint a földfelszíni rádióhullámon digitálisan sugárzott, ún. „*pay-per-view*" televíziós műsorok szolgáltatóira vonatkoznak.

26 A Bizottság pontosítja, hogy a befektetési kötelezettség összegét az érintett televíziós műsorszolgáltató előző éves forgalmának százalékos aránya alapján határozták meg (a Határozat II. pontjának 250. bekezdése). Ez az összeg a televíziós műsorszolgáltatás módja és a műsorszolgáltató jellegzetességei alapján eltérő (a Határozat II. pontjának 251–254. bekezdése). A Bizottság általánosságban megállapítja, hogy a forgalom azon százalékos aránya, amelyet a filmgyártásba kell befektetni, magasabb, ha a televíziós műsorszolgáltató program moziközpontú, és alacsonyabb, ha ez a program nem moziközpontú (a Határozat II. pontjának 251. pontja).

27 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy ezek a befektetési kötelezettségek nem igényelnek állami forrásokat, és így nem minősülnek az EK 87. cikk értelmében állami támogatásoknak (a Határozat III. pontjának 390–398. bekezdése).

28 A Határozat IV. pontjában a Bizottság „sajnálkozását fejezi ki amiatt, hogy Franciaország a jelen határozatban vizsgált intézkedések nagy részét az [EK] 88. cikk (3) bekezdését megsértve hajtotta végre." A Bizottság ezt követően megállapítja, hogy a jelen eljárásban vitatott azon állami támogatási intézkedések, amelyeket bejelentettek és amelyek a Határozat tárgyát képezik, az EK 87. cikk (3) bekezdésének d) pontja alapján összeegyeztethetők a közös piaccal 2011 végéig. Végül ugyanebben a pontban a következő pontosítást teszi:

„A Bizottság kiemeli, hogy ezt az időtartamot a francia hatóságok által felajánlott, arra vonatkozó kötelezettségvállalás figyelembevételével engedélyezi, hogy e hatóságok »megteszik azokat az esetleges módosításokat, amelyek a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártáshoz nyújtott állami támogatások területére vonatkozó szabályok 2007. június 30-át követő változásainak való megfeleléshez szükségesek.« A Bizottság emlékezteti a francia hatóságokat, hogy éves jelentést kell benyújtaniuk a bejelentett intézkedések végrehajtásáról. A jelentésnek kellőképpen részletesnek kell lennie ahhoz, hogy a Bizottság ellenőrizhesse, hogy ezek a mechanizmusok a közös érdekkel ellentétes mértékben torzítják-e a versenyt."

Eljárás és a felek kérelmei

29 A Törvényszék Hivatalához 2006. július 12-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

30 A Törvényszék Hivatalához 2006. október 4-én benyújtott beadványában a Francia Köztársaság kérte, hogy a jelen eljárásban beavatkozóként részt vehessen a Bizottság kérelmeinek támogatása végett. 2006. november 14-i végzésével a Törvényszék első tanácsának elnöke megengedte e beavatkozást. A beavatkozó a megadott határidőn belül benyújtotta beadványát, a többi fél pedig a megadott határidőn belül benyújtotta az arra vonatkozó észrevételeit.

31 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele megváltozott, és az előadó bírót az ötödik tanácshoz osztották be, a jelen ügyet ennek a tanácsnak osztották ki.

32 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (ötödik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott. A Törvényszék a 2010. április 22-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

33 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak;

– semmisítse meg a Határozatot;

– a jogszabályoknak megfelelően határozzon a költségekről.

34 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet, mint elfogadhatatlant, utasítsa el;

– másodlagosan a keresetet, mint jogilag nyilvánvalóan megalapozatlant, utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

35 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet, mint elfogadhatatlant, utasítsa el;

– másodlagosan, a keresetet, mint megalapozatlant, utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

36 A Bizottság – anélkül, hogy a Törvényszék eljárási szabályzatának 114. cikke alapján formálisan elfogadhatatlansági kifogást emelt volna – a felperes kereshetőségi jogának hiányára hivatkozva vitatja a kereset elfogadhatóságát.

A felek érvei

37 A Bizottság vitatja a kereset elfogadhatóságát, azt állítva, hogy a felperest nem érinti személyében a Határozat. Elsőként, az ítélkezési gyakorlat értelmében a Határozat megalapozottságát vitatató felperesnek igazolnia kell sajátos helyzetét, nem csupán a támogatásban részesülő vállalkozáshoz képesti versenyhelyzetét bizonyítva, hanem piaci helyzetének lényegesen érintettségét is.

38 A felperesnek piacelemzést kellett volna végeznie azon egyedi termék-, illetve földrajzi piac megállapításához, ahol versenyhelyzetben van a támogatás kedvezményezettjeivel (Jacobs főtanácsnok C-78/03. P. sz., Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben ismertetett indítványának [EBHT 2005., I-10737. o.; 2005. december 13-án hozott ítélet, EBHT 2005., I-10741. o.] 117. és 118. pontja). Így bizonyítania kellett volna, hogy nem lehet a Határozatban szereplő egyetlen támogatási intézkedés kedvezményezettje sem, és ez a hátrány lényegesen érinti a versenyhelyzetét.

39 Viszonválaszában a Bizottság megállapítja, hogy a felperes a CNC által a gyártáshoz nyújtott támogatási intézkedésekkel kapcsolatban nem kívánja bizonyítani az eljáráshoz fűződő közvetlen és személyes érdekét. A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le, hogy a felperes hallgatólagosan elfogadja, hogy a keresete csak annyiban elfogadható, amennyiben a befektetési kötelezettségekre irányul. Ezt egyszerűen magyarázza az, hogy a felperes kedvezményezettje lehet a CNC által a gyártáshoz nyújtott

támogatási intézkedéseknek. A filmgyártásra vonatkozóan a felperes automatikus támogatásokat kapott többek között a gyártáshoz és a forgalmazáshoz, valamint a videokazetta-kiadáshoz is támogatást nyújtottak. Az audiovizuális alkotások gyártására vonatkozóan a felperes a produkciós leányvállalatain keresztül közvetlenül részesült a COSIP támogatásából, és közvetve támogatásokban részesült azon műsorok után is, amelyeket a hálózat a megbízott producereknél előfinanszíroz. A Bizottság szerint az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a megsemmisítés iránti kereset csak annyiban elfogadható, amennyiben a felperesnek létrejött és fennálló érdeke fűződik a megtámadott aktus megsemmisítéséhez. Márpedig a jelen esetben nem ez a helyzet áll fenn, mivel – feltételezve akár azt, hogy a Törvényszék elfogadja a felperes keresetét és megsemmisíti a Határozat azon részét, amely az összeegyeztethetőnek nyilvánított támogatásokra vonatkozik – a felperes nem részesülhet a szóban forgó támogatásokból, és kevésbé lesz kedvező a helyzete, mint amilyen a Határozatból eredt.

40 Másodsorban, a befektetési kötelezettségeket illetően, abban az esetben, ha a Bizottság az állami források hiányának megállapításakor hibát követetett el, a felperesnek bizonyítania kellene versenyhelyzetének amiatti lényeges érintettségét, hogy nem – akár potenciálisan sem – részesült előnyben az említett intézkedések folytán.

41 Először is, a Bizottság emlékeztet arra, hogy a befektetési kötelezettségek – a részletszabályaikat tekintve eltérő módon – arra kötelezik a televíziós műsorszolgáltatókat, hogy bizonyos összegeket fordítsanak éves szinten a filmgyártás és az audiovizuális alkotások gyártásának támogatására. Mivel e kötelezettségek minden televíziós műsorszolgáltatóra vonatkoznak, a felperes keresete ezért nem elfogadható, amennyiben ezen intézkedés nem állami támogatásként való minősítésére irányul.

E tekintetben a kereset elfogadhatóságának vizsgálatához nem releváns a felperesnek a panaszai benyújtása idején, 2001-ben hatályos jogi helyzetre vonatkozó hivatkozása, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében egy aktus jogszerűségét az elfogadása időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni. A felperes által hivatkozott, azon alapuló megkülönböztető bánásmódot illetően továbbá, miszerint a befektetési kötelezettségek kizárólag a rádióhullámon, digitálisan sugárzott televíziós műsorok egyes szolgáltatóira vonatkoznak, ami hátrányos megkülönböztetést és hallgatólagosan a versenyhelyzetének érintettségét vonja maga után; a Bizottság azt állítja, hogy ezt a különbségtételt a fogalommal összefüggő objektív körülmények indokolják. Ezen túlmenően azok a televíziós műsorszolgáltatók részesülnek megkülönböztető bánásmódban, amelyek egyáltalán nem vagy csak kevés audiovizuális művet sugároznak, és ezért nincsenek versenyhelyzetben a felpereshez hasonló olyan televíziós műsorszolgáltatókkal, amelyek műsorainak a jelentős része audiovizuális művekből áll.

42 Másodszor, a Bizottság és a Francia Köztársaság a felperesnek válaszolva azzal érvel, hogy a francia hatóságok a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i módosított 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o., helyesbítés: HL L 227., 2006.8.19., 62. o.) 3. cikkének (1) bekezdésével összhangban döntöttek az említett irányelv rendelkezéseinél szigorúbb rendelkezések elfogadása és a befektetési kötelezettségeknek a televíziós műsorszolgáltató forgalma alapján történő kiszámítása mellett. A francia szabályozás alkalmazásával mindenesetre minden televíziós műsorszolgáltatóra ugyanolyan arányban vonatkoznak a befektetési kötelezettségek. Ezért a Bizottság szerint az, hogy a felperes e címen felmerült költségei a televíziós műsorszolgáltatás francia piacán betöltött szerepe és jelentős forgalma miatt meghaladják a versenytársak költségeit, nem elegendő ahhoz, hogy egyénítse őt, amit a felperes úgy tűnik, hogy elismert a válaszában. Miután ugyanis a felperes elismerte, hogy az intézkedés a piaci szereplők szélesebb csoportját sérti, a Bizottság azzal érvel, hogy ha több piaci szereplő található ugyanolyan helyzetben, mint a felperes, ez azt bizonyítja, hogy a 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítélet (EBHT 1963., 197. o.) követelményeivel ellentétben nincsen sajátos helyzetben.

43 Harmadszor, a Bizottság és a Francia Köztársaság vitatja a felperes azon állítását, miszerint a CNC támogatási intézkedéseiből és a befektetési kötelezettségekből a független produkciók előmozdítása helyett a nagy kommunikációs csoportok részesülnek. A francia szabályozás értelmében minden televíziós műsorszolgáltatónak befektetési kötelezettsége kétharmadát független audiovizuális alkotások gyártására kell fordítania ugyanazon feltételek szerint. A gyakorlatban e befektetések nagy részére vásárlás és elővásárlás formájában bármely audiovizuális kommunikációs csoport független producereinél kerül sor. Mindenesetre feltételezve akár, hogy a francia rendelkezés előnyben részesíti ezeket a kommunikációs csoportokat, a felperes ugyanolyan módon kerül hátrányba, mint az ugyanezen kötelezettségek alá tartozó más televíziós műsorszolgáltatók. A francia programnak a felperesre gyakorolt hatásai kizárólag a versenyhelyzetével függnek össze, mivel a legnagyobb forgalmat bonyolító televíziós műsorszolgáltatóként a független gyártásba való befektetési kötelezettségei révén a versenytársainál nagyobb arányban – azonban mindig egy objektív tényező, azaz a forgalom alapján – finanszírozza az audiovizuális alkotások többi producerét.

44 Harmadsorban, a bírói jogvédelemhez való jogot illetően a Bizottság kiemeli, hogy köteles betartani az írott jogot és a megszilárdult ítélkezési gyakorlatot, ahogyan az többek között a T-210/02. sz., British Aggregates kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 13-án hozott ítéletből (EBHT 2006., II-2789. o.) fakad (lásd továbbá a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6677. o.] 40. pontját). Így a felperes elméletileg visszautasíthatta volna, hogy megfeleljen a befektetési kötelezettségek kötelező programjának, és a nemzeti bíróság előtt hivatkozhatott volna e program közösségi joggal való összeegyeztethetetlenségére, adott esetben a nemzeti bíróságot kötelezve arra, hogy a Határozat érvényességére vonatkozó kérdést terjesszen előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé.

45 A Francia Köztársaság egyetért a Bizottság azon következtetésével, miszerint a felperes által benyújtott kereset elfogadhatatlan, mivel nem érinti őt személyében a Határozat.

46 Elsőként, a Francia Köztársaság a Bizottsághoz hasonlóan azt állítja, hogy az állandó ítélkezési gyakorlattal összhangban a Határozat megalapozottságát vitató felperes keresete csak akkor elfogadható, ha bizonyítja, hogy a versenyhelyzetét lényegesen érinti a szóban forgó intézkedés. A Francia Köztársaság a felperes által hivatkozott, Jacobs főtanácsnoknak a fenti 38. pontban említett Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyre vonatkozóan ismertetett indítványa kapcsán kiemeli továbbá, hogy elegendő arra emlékeztetni, hogy a Bíróság ebben az ítéletben megerősítette a felperes versenyhelyzetének lényeges érintettségére vonatkozó követelményt. E tekintetben a Francia Köztársaság a Bizottsághoz hasonlóan előadja, hogy a felperes nem hivatkozhat kizárólag az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti érintett féli minőségére és a versenyhelyzet fennállására, hanem bizonyítania kell piaci helyzete veszélyeztetésének mértékét. Végezetül a felperes állításaival ellentétben a Bizottság a Határozatot a francia hatóságok által a filmgyártáshoz és az audiovizuális alkotások gyártásához kapcsolódó teljes támogatási program 2004. május 24-i bejelentésére válaszul fogadta el, és nem a felperes 2001. október 3-i panaszát követően.

47 Másodsorban a felperes nem bizonyította, hogy a versenyhelyzetét lényegesen érinti a Határozat. Először is, a felperesnek válaszolva, a Francia Köztársaság a Bizottsághoz hasonlóan azzal érvel, hogy a francia hatóságok úgy döntöttek, hogy a befektetési kötelezettségek összegét a televíziós műsorszolgáltatók forgalma alapján kell kiszámítani, és az a tény, hogy a felperes ilyen jellegű költségei a televíziós műsorszolgáltatás francia piacán betöltött szerepe és jelentős forgalma miatt meghaladják a versenytársak ugyanilyen költségeit, nem elegendő ahhoz, hogy egyénítse őt, amit a felperes úgy tűnik, hogy elismert a válaszában (lásd a fenti 42. pontot).

48 Másodszor, a felperes azon állítását illetően, miszerint a CNC támogatási intézkedéseiből és a befektetési kötelezettségekből a független produkciók előmozdítása helyett a nagy kommunikációs csoportok részesülnek, a Francia Köztársaság hozzáteszi, hogy a felperes – más televíziós műsorszolgáltatókhoz hasonlóan – a befektetési kötelezettségei egyharmadát teljesítheti a választása szerinti producereknél, így a saját

leányvállalatainál is. A Francia Köztársaság példaképpen a felperes által az audiovizuális alkotások gyártására és a filmgyártásra fordított befektetésekre vonatkozó, 2005. évi számadatokat említi.

49 Harmadrészt a független producerek irányában fennálló befektetési kötelezettségei keretében a felperes viszonylag hosszú ideig, 42 hónapig – és nem 18 hónapig, amint állítja – tarthatott fenn kizárólagos jogokat. Ezeken a kötelezettségeken kívül a televíziós műsorszolgáltatók megőrizték a gazdasági ellenőrzésüket az általuk finanszírozott alkotások felett, mivel széles mozgástérrel rendelkeznek mind a gyártás szakaszában, a finanszírozásra irányuló beavatkozási formák megválasztása révén, mind pedig a forgalmazás szakaszában, a jogok időtartamát, a visszavásárlást és a különböző médiákban való felhasználást tekintve.

50 Harmadsorban a felperes semmiképpen sem tudja bizonyítani versenyhelyzetének lényeges érintettségét. Először is, az audiovizuális alkotások gyártásába és a filmgyártásba való befektetési kötelezettséget illetően a felperes ugyanolyan alapon – a forgalma alapján – kötelezettje e kötelezettségnek, mint minden francia televíziós műsorszolgáltató. Másfelől a Francia Köztársaság a Bizottsághoz hasonlóan megkérdőjelezi az audiovizuális alkotások gyártásához és a filmgyártáshoz nyújtott támogatási intézkedésekből részesülő felperesnek az ezen intézkedéseket összeegyeztethetőnek nyilvánító bizottsági határozat megsemmisítéséhez fűződő érdekét (lásd a fenti 39. pontot).

51 A felperes azt állítja, hogy a Határozat közvetlenül és személyében érinti. A Határozat elleni kereset benyújtásához fűződő közvetlen érdekét illetően azt állítja, hogy a támogatásban részesülő vállalkozással versenyhelyzetben lévő mindegyik vállalkozás-

nak érdeke fűződik az ezen támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító bizottsági határozat megsemmisítéséhez, e megsemmisítés ugyanis a támogatás összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálat újrakezdését eredményezi. A szóban forgó támogatást továbbá már folyósították, ily módon a Határozat egy olyan támogatás fenntartását teszi lehetővé, amelynek az eltörlését a felperes 2001 óta kéri. A felperes a válaszban kiemeli, hogy e közvetlen érdeket nem vitatta a Bizottság.

52 Ezen túlmenően az ítélkezési gyakorlat értelmében a felperes személyében való érintettsége bizonyított, ha a piaci helyzetét érintik a Határozat tárgyát képező támogatási intézkedések. Elsőként a felperes úgy ítéli meg, hogy a Bizottság által az ellenkérelemben támasztott két feltétel túllép az ítélkezési gyakorlatban megállapított feltételeken. Legelőször is, azon feltételt illetően, miszerint nem részesülhet a Határozatban szereplő támogatási intézkedésekből, a felperes azt állítja, hogy rendelkezik kereshetőségi joggal, mivel érintett fél az EK 88. cikk (2) bekezdése és az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 1. cikkének h) pontja értelmében. Továbbá, amennyiben a kereset a Határozat megalapozottságával kapcsolatos jogalapokon alapul, a felperesnek bizonyítania kell sajátos helyzetét, amely versenyhelyzetének érintettségéből és adott esetben az előzetes eljárásba való beavatkozásából vezethető le. Minden más megoldás félreértelmezi azt, hogy egy általános formában megjelenő támogatási intézkedés valójában csak bizonyos piaci szereplőket vagy meghatározott tevékenységeket támogat, habár elméletileg bárki részesülhet belőle.

53 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy a jelen esetben a szabad hozzáférésű televíziós műsorszolgáltatás piacán, valamint az audiovizuális jogok és tartalmak piacán érintett a versenyhelyzete. A Határozat ugyanis az audiovizuális alkotások gyártása javára tartja fenn a kötelező hozzájárulások rendszerét, megállapítva egyfelől, hogy a befektetési kötelezettségek nem minősülnek állami támogatásnak, másfelől a CNC támogatási intézkedései a közös piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősülnek. Ezek a nehézségek képezik a felperes panaszainak alapját.

54 Először is, a bejelentett és a Határozatban jóváhagyott támogatási intézkedések versenyhátrányt okoznak, korlátozva a felperes azon lehetőségét, hogy fejlessze gyártói tevékenységét, mivel a költségek kétharmadát a befektetési kötelezettségekhez rendeli, valamint hozzájárulnak a felperessel versenyhelyzetben lévő kommunikációs csoportok előnyben részesítéséhez. Az általa finanszírozott alkotások feletti állítólagos gazdasági ellenőrzést illetően a felperes a Francia Köztársaságnak válaszolva azzal érvel, hogy a befektetési kötelezettségeinek a szintje eléri azt a mértéket, hogy valójában a teljes befektetési kapacitását kimeríti.

55 Másodszor, amint a felperes a panaszaiban már részletesen kifejtette, a film- és audiovizuális iparnak nyújtott francia támogatási program ahhoz vezet, hogy a COSIP-ot finanszírozó Adó és az ez utóbbi által a független producereknek nyújtott támogatás megfizetésével a versenytársai finanszírozásához járul hozzá. A „független producer" fogalmának a francia szabályozásban szereplő meghatározásából adódóan ugyanis e producerek közül többet a felperes versenytársai ellenőriznek, és közülük sok olyan nagy kommunikációs csoport birtokában van, amely vagy műsorszolgáltató tevékenységet végez (vezetéken, műholdon, földfelszíni rádióhullámon digitálisan, internetes televíziózás útján), vagy audiovizuális alkotások gyártásával foglalkozik, vagy egyszerre végzi mindkét típusú tevékenységet.

56 A felperes e tekintetben vitatja a Francia Köztársaság által bemutatott, a 2005. évre vonatkozó számadatokat. A francia szabályozás értelmében függetlennek minősített 26 olyan producer közül, amelyekkel a felperes 2005-ben szerződést kötött, valójában csak kilenc producer független valamennyi televíziós műsorszolgáltatótól. A másik 17 producer közül nyolc audiovizuális csoportok leányvállalata, kilenc pedig olyan ipari csoportokba tartozó vállalkozás, amelyek jelentős gazdasági erőt biztosítanak számukra, és nagyrészt egyesítik a produceri és forgalmazói minőséget. A felperes megállapítja, hogy ez a 17 kereskedelmi partner többnyire jelentős és gazdaságilag erős vállalkozás, amely nem felel meg a 89/552 irányelv huszonharmadik preambulumbekezdésében szereplő „független producer" fogalmának. A felperes

kiemeli, hogy elegendő azt megállapítani, hogy a játékfilmek producereinek az esték első felére vonatkozó 2005. évi rangsorában a gyártáshoz nyújtott támogatási intézkedésekre és a befektetési kötelezettségekre vonatkozó francia szabályozás első kedvezményezettje egy csoport volt, öt leányvállalata révén. Ugyanez a rangsor egyben rávilágít arra is, hogy a 2005-ös év tíz legjelentősebb producere között nem szerepelt egyetlen, a 89/552 irányelv szövege és szelleme értelmében valóban független producer sem.

57 Harmadszor, ezek a nagy kommunikációs csoportok anélkül részesülhetnek ebben a programban, hogy a finanszírozásában részt vennének. E csoportok nemcsak a COSIP támogatásában részesülhetnek a hozzájuk tartozó producerek révén, hanem időben korlátlan koprodukciós jogokat birtokolhatnak az elkészített alkotásokon, amelyeket – például a felperesnek – ezután eladhatnak. Ezért e nagy csoportok jelentős előnyt élveznek a műsorok katalógusának összeállítása és az alkotások más csatornákon – például földfelszíni rádióhullámon digitálisan, műholdon, interneten vagy harmadik generációs telefonon – való sugárzása terén. A csoportok – a már összeállított műsorkatalógusok birtokában – ezután földfelszíni rádióhullámon, digitálisan sugároznak, a felperessel közvetlen versenyhelyzetben.

58 A televíziós műsorszolgáltatók viszont a gyakorlatban nem szerezhetik meg az összes jogot, mivel nem rendelkezhetnek azon audiovizuális alkotásokban koprodukciós részesedéssel, amelyeket a befektetési kötelezettségeik címén a független produceri vállalkozásoknál finanszíroztak; e kötelezettségek a befektetési kötelezettségeik címén felmerült költségeik kétharmadát képviselik. Mindössze „műsoridőrészeket" szerezhetnek meg, vagyis az alkotások sugárzására vonatkozó olyan jogokat, amelyek egy korlátozott időszakon belüli, meghatározott számú sugárzásra korlátozódnak.

59 Továbbá, a versenyhelyzetben lévő ezen kommunikációs csoportokra nehezedő állandó nyomással szemben a felperes és más televíziós műsorszolgáltatók a sugárzási

jogaik – amelynek kizárólagossági időtartama 18 hónapban van korlátozva – lejártakor kereskedelmi szempontból arra kényszerülnek, hogy megvásárolják az általuk finanszírozott audiovizuális alkotásokat. Mivel ugyanis a francia csatornák vezető sorozatait továbbra is az első részek sugárzására vonatkozó jognak az eredeti időtartamát meghaladó időtartamra készítik, e jogok megvásárlása nélkülözhetetlen annak elkerüléséhez, hogy ezeket a részeket ne sugározzák a versenytárs csatornákon. A Francia Köztársaság által felhozott, a televíziós műsorszolgáltatók által az alkotások forgalmazása szakaszában birtokolt nagy mozgástérre és a sugárzási jogok időtartamára vonatkozó hivatkozásra válaszul a felperes azt állítja, hogy a francia szabályozás szigorúan behatárolja ezt az időtartamot és azt, hogy ezalatt hányszor lehet az alkotást sugározni.

60 Negyedszer, a felperes a válaszában hozzáfűzi, hogy a francia szabályozás értelmében a befektetési kötelezettségek összegét a forgalom, és nem a csatorna műsorkészítési költségvetése alapján számítják ki, amint azt a 89/552 irányelv 5. cikke előírja. Ezért a felperes e címen felmerülő költségei jóval meghaladják a versenytársak, nevezetesen a France 2, a France 3 és az M6 költségeit, a saját költségvetése felhasználásának szabadsága és a műsorkészítés területére vonatkozó döntései ellenére, ez pedig hozzájárul a versenytársaihoz képesti egyénítéséhez. A felperes arra is emlékeztet, hogy az audiovizuális alkotások gyártásának fejlesztéséhez való hozzájárulás a panaszának 2001-es benyújtása idején mindössze a földfelszíni rádióhullámon, analóg módon, kódolatlan sugárzott televíziós műsorok szolgáltatóira irányult, vagyis a felperesre, két közszolgálati csatornára és az M6-ra, és ezek a kötelezettségek nem vonatkoztak Franciaországban a kommunikáció területén tevékenykedő más olyan csoportokra, amely nem működtetett ilyen típusú csatornákat. Habár a szabályozás fokozatosan fejlődött annak érdekében, hogy ugyanilyen típusú kötelezettségeket más televíziós műsorszolgáltatókra is előírhassanak, az előírt kötelezettségek nem voltak olyan mértékben szigorúak, és a befektetett összegek nem voltak olyan jelentősek, mint amelyek a felperesre vonatkoznak. Mindenesetre az a tény, hogy a Határozat egyúttal más piaci szereplőket is érinthet, és súlyosabb sérelmet okozhat, további indokul szolgál a kereset elfogadására.

61 Ötödször, azon közvetlen és közvetett előnyt illetően, amely a felperes számára az audiovizuális alkotások gyártáshoz kapcsolódó támogatási programból származik, a felperes vitatja a Francia Köztársaság megállapításait. E tekintetben azt állítja, hogy nem részesült közvetetten a CNC támogatási intézkedéseiből. Egyfelől ugyanis a CNC által egy meghatározott alkotáshoz nyújtott pénzügyi támogatásból kizárólag a producer részesül, nevezetesen a producer CNC-nél nyitott számláján történő jóváírás és az újabb támogatások automatikus folyósításának lehetővé tétele révén. E támogatási intézkedés azonban nem könnyíti meg a televíziós műsorszolgáltató befektetési kötelezettségeit érintő terheit. Ezért a felperesnek nem származott előnye az olyan produceреknek nyújtott pénzügyi támogatásból, amelyek nem a leányvállalatai. Másfelől a CNC ezen támogatásának – amely a felpereshez hasonló televíziós műsorszolgáltatók pénzügyi kötelezettségvállalásán alapul – a gyártási költségvetési terv összegének legalább 25%-áig terjedő megszerzése semmiképpen nem csökkenti ezen szolgáltató jogszabályi kötelezettségeit vagy könnyíti a terheit. Ezen túlmenően a felperes marginálisnak minősíti az audiovizuális alkotások gyártásához kapcsolódó támogatási programból a leányvállalatai révén közvetlenül kapott összeget. A befektetési kötelezettségek mindössze egyharmada fordítható a producerként működő leányvállalataira, amelyek közül csak néhányan gyártottak nem közvetítésnek minősülő műsorokat, és 2005-ben csak kettő részesült a CNC pénzügyi támogatásából, azon Adó összegénél jóval alacsonyabb teljes összegben, amelyet a felperesnek ugyanebben az évben kellett fizetnie.

62 Harmadsorban a felperes azt állítja, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a felperesnek a fenti 42. pontban hivatkozott, Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítélete értelmében vett sajátos helyzete nem kizárólag a piaci versenyhelyzete lényeges érintettségéből eredhet (a T-395/04. sz., Air One kontra Bizottság ügyben 2006. május 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., II-1343. o.] 32. pontja). Megjegyzi továbbá, hogy Jacobs főtanácsnok fenti 38. pontban hivatkozott, Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben ismertetett indítványának 141. és 142. pontja egyértelműen a személyében való érintettségre vonatkozó feltétel alkalmazása mellett érvel, amely már nem korlátozódik pusztán erre a kizárólagos érintettségre. Más megfontolások is figyelembe vehetők, így az a tény, hogy – a Francia Köztársaság állításával ellentétben – a felperes 2001-es panaszai és azok 2006. januári kiegészítése képezik a

Határozat alapját. A Bizottság ezt nem vitatta, és a Határozat egyébként hivatkozott és válaszolt ezekre.

63 Negyedsorban az eljáráshoz fűződő egyedi érdek fogalmának túlzottan megszorító, a Bizottság által javasolt módon történő értelmezése azt eredményezné, hogy a felperest megfosztanák a hatékony bírói jogvédelemhez való jogától. Ha ugyanis nem indíthatna keresetet a Törvényszék előtt, a felperest megfosztanák minden lehetőségtől, hogy érdemben vitassa a befektetési kötelezettségek állami támogatás jellegét.

A Törvényszék álláspontja

64 Az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerint bármely természetes vagy jogi személy eljárást indíthat a neki címzett határozat, vagy az olyan határozat ellen, amelyet ugyan rendeletként vagy egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti.

65 Mivel a jelen esetben a Határozatot a Francia Köztársaságnak címezték, meg kell vizsgálni, hogy közvetlenül és személyében érinti-e a felperest.

66 A személyében való érintettség feltételét illetően, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azon jogalanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy valamely őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket (a Bíróság fenti 42. pontban hivatkozott, Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítélete, 223. o., a C-198/91. sz., Cook kontra Bizottság ügyben 1993. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-2487. o.] 20. pontja; a C-225/91. sz., Matra kontra Bizottság ügyben 1993. június

15-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-3203. o.] 14. pontja; a fenti 38. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben hozott ítéletének 33. pontja és a C-487/06. P. sz., British Aggregates kontra Bizottság ügyben 2008. december 22-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-10505. o.] 26. pontja).

67 Következésképpen a Törvényszékre tartozik annak megítélése, hogy a felperes tekinthető-e úgy, mint akit személyében érint a Határozat.

68 A jelen ügyben a felperes azt szeretné elérni, hogy a Törvényszék semmisítse meg az EK 88. cikk (3) bekezdésében szereplő előzetes vizsgálati eljárás során meghozott határozatot.

69 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az EK 88. cikk szerinti támogatás-ellenőrzési eljárás keretében különbséget kell tenni egyrészről az e cikk (3) bekezdése szerinti előzetes vizsgálati eljárás, amelynek célja pusztán az, hogy a Bizottság előzetes véleményt formálhasson az adott támogatás részleges vagy teljes összeegyeztethetőségéről, másrészről az ugyanezen cikk (2) bekezdése szerinti vizsgálati eljárás között. Csak ez utóbbi vizsgálati eljárás keretében – amelynek célja, hogy a Bizottság számára lehetővé tegye az ügy valamennyi körülményéről való teljes körű tájékozódást – írja elő az EK-Szerződés a Bizottság számára azt a kötelezettséget, hogy az érintetteket felhívja észrevételeik megtételére (a fenti 66. pontban hivatkozott Cook kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 22. pontja; a fenti 66. pontban hivatkozott Matra kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 16. pontja; a fenti 38. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben hozott ítélet 34. pontja, valamint a fenti 66. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 27. pontja).

70 Amennyiben a Bizottság az EK 88. cikk (3) bekezdése alapján hozott határozatával az ugyanezen cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítása nélkül

megállapítja, hogy valamely támogatás összeegyeztethető a közös piaccal, az említett eljárási garanciák kedvezményezettjei e garanciák tiszteletben tartását csak akkor tudják érvényesíteni, ha lehetőségük van arra, hogy e határozatot a közösségi bíróság előtt megtámadják. Ezért az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében vett érintett személy által az ilyen határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresetet az utóbbi akkor nyilvánítja elfogadhatónak, ha azzal a felperes az utóbbi rendelkezés által biztosított eljárási jogait kívánja védelmezni (lásd a fenti 38. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben hozott ítélet 35. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a fenti 66. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 28. pontját).

71 A Bíróság korábban pontosította, hogy ezen, az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében vett érintettek azok a személyek, vállalkozások vagy társulások, amelyek érdekeit valamely támogatás nyújtása érintheti, azaz különösen az e támogatás kedvezményezettjei versenytársának minősülő vállalkozások és a szakmai szervezetek (lásd a fenti 38. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben hozott ítélet 36. pontját, valamint a fenti 66. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 29. pontját).

72 Ezzel szemben, ha a felperes a támogatást értékelő határozatnak mint olyannak a megalapozottságát vonja kétségbe, akkor pusztán az a körülmény, hogy a felperes az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében vett érintett félnek tekinthető, nem elegendő a kereset elfogadhatóságához. A felperesnek azt is bizonyítania kell, hogy a fenti 42. pontban hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapján kialakult ítélkezési gyakorlat értelmében vett sajátos helyzetben van. Ez különösen olyan esetben van így, ha a megtámadott határozat tárgyát képező támogatás a felperes piaci helyzetét jelentősen érinti (a fenti 38. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben hozott ítélet 37. pontja, és a fenti 66. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 30. pontja, lásd továbbá a 169/84. sz., Cofaz és társai kontra Bizottság ügyben 1986. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1986., 391. o.] 22–25. pontját).

73 A jelen esetben elsőként pontosítani kell, hogy a Határozat általános hatálya, amely többek között abból ered, hogy annak célja egy olyan támogatási program jóváhagyása, amely a gazdasági szereplők általános és elvonatkoztatott módon meghatározott csoportjára vonatkozik, nem olyan jellegű, hogy akadályát képezné a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazásának (lásd ebben az értelemben a fenti 66. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 31. pontját).

74 Ezen túlmenően meg kell jegyezni, hogy a felperes keresete alátámasztására három jogalapot hozott fel. Az első jogalapot az indokolási kötelezettség megsértésére alapította. A második jogalap az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére hivatkozik. A harmadik jogalap az EK 87. cikk (3) bekezdése d) pontjának megsértésén alapul.

75 Meg kell állapítani, hogy e megsemmisítési jogalapok közül egyik sem arra irányul, hogy a Törvényszék állapítsa meg, hogy a szóban forgó támogatási intézkedések által kiváltott olyan súlyos problémák állnak fenn az állami támogatásként való minősítésük vagy a közös piaccal való összeegyeztethetőségük tekintetében, amelyek a Bizottságot a formális eljárás megindítására kötelezték volna. A felperes nem vitatja, hogy a Bizottság megtagadta az EK 88. cikk (2) bekezdésében szereplő formális vizsgálati eljárás megindítását, és nem hivatkozik az e rendelkezésből fakadó eljárási jogai megsértésére, hanem mindössze érdemben kívánja megsemmisíttetni a Határozatot, amint azt a Törvényszék egyik kérdésére válaszolva a tárgyaláson megerősítette, amint az a tárgyalási jegyzőkönyvben is szerepel.

76 A jelen kereset tehát nem a felperes eljárási jogainak a védelmére irányul, a puszta tény, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében érintett félnek tekinthető, nem elegendő a kereset elfogadhatóságához. Ezért azt kell bizonyítania, hogy a fenti 42. pontban hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítélet nyomán kialakult ítélkezési gyakorlat értelmében sajátos helyzetben van, nevezetesen azért, mert a piaci helyzetét lényegesen érintik a Határozat tárgyát képező intézkedések.

77 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a vállalkozás nem hivatkozhat pusztán a szóban forgó intézkedés által kedvezményezett vállalkozással fennálló versenytársi viszonyára, hanem ezen kívül bizonyítania kell azt is, hogy piaci helyzete mennyiben érintett (a Bíróság C-106/98. P. sz., Comité d'entreprise de la Société française de production és társai kontra Bizottság ügyben 2000. május 23-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-3659. o.] 40. és 41. pontja, valamint a C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Lenzing ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-9947. o.] 33. pontja, a Törvényszék T-117/04. sz., Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren és társai kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3861. o.] 53. pontja).

78 A jelen esetben – amint a felperes a Törvényszék egyik kérdésére válaszolva a tárgyaláson megerősítette – versenyhelyzetének érintettségét a szóban forgó támogatási intézkedések kedvezményezettjei szempontjából kell vizsgálni. Ezért a szóban forgó, filmgyártás és az audiovizuális alkotások gyártásának támogatására irányuló intézkedéseket úgy kell tekinteni, mint amelyekből azok a piaci szereplők részesülhetnek, amelyek a filmgyártás és az audiovizuális alkotások gyártása területén – vagy legalábbis az érintett intézkedések szerinti egyik területen – gyártási tevékenységet folytatnak. Nem vitatott egyébként, hogy a felperes, aki televíziós műsorszolgáltató, az alkotások gyártásával is foglalkozik, és ez alapján a szóban forgó támogatási intézkedések kedvezményezettje lehet.

79 A felperes olyan piaci szereplőként határozza meg a többi televíziós műsorszolgáltatót és a nagy audiovizuális kommunikációs csoportokat, amelyekhez képest a versenyhelyzetét érintették. Ezenfelül a felperes előadja, hogy a szabad hozzáférésű televíziós műsorszolgáltatás piacán, valamint az audiovizuális jogok és tartalmak piacán érintett a versenyhelyzete.

80 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította ténylegesen és pontosan, hogy a versenyhelyzete milyen módon lehet a versenytársaihoz, a szóban forgó intézkedések kedvezményezettjeihez – a televíziós műsorszolgáltatókhoz és a nagy audiovizuális kommunikációs csoportokhoz – képest lényegesen érintett, mégpedig mindkét piacon.

81 Elsőként, a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné azt a következtetést, hogy a versenyhelyzete más televíziós műsorszolgáltatókhoz képest lényegesen érintett mind a befektetési kötelezettségek, mind pedig a CNC vitatott támogatási intézkedései tekintetében.

82 Először is, a befektetési kötelezettségeket illetően elsőként meg kell állapítani, hogy a felperes egyetlen érvet sem hoz fel annak alátámasztására, hogy más televíziós műsorszolgáltatókra – amelyek esetleges gyártási tevékenységük esetén részesülhettek ezekből az intézkedésekből – eltérő feltételek vonatkoznak, mint amelyeket a felperesre vonatkozóan ahhoz írtak elő, hogy az ezen intézkedések kedvezményezettje lehessen, és amelyek a versenyhelyzetének lényeges érintettségét eredményezik.

83 Másrészt a felperes azzal érvel, hogy a befektetési kötelezettségek címén felmerülő költségei jóval meghaladják a versenytársak, nevezetesen a France 2, a France 3 és az M6 költségeit, a saját költségvetése felhasználásának szabadsága és a műsorkészítés területére vonatkozó döntései ellenére, ez pedig hozzájárul a versenytársaihoz képesti egyénítéséhez. Azonban – amint a felperes a Törvényszék egyik kérdésére válaszolva a tárgyaláson megerősítette – a Határozat tárgyát képező intézkedések alapján azokra a televíziós műsorszolgáltatókra is vonatkoznak a befektetési kötelezettségek, amelyekkel versenyhelyzetben van. Meg kell továbbá állapítani, hogy e kötelezettségek összegét az érintett televíziós műsorszolgáltató előző évi forgalmának százalékos aránya alapján határozzák meg (lásd a fenti 26. pontot). Következésképpen abból, hogy a francia szabályozás értelmében a felperes által hivatkozott versenytársakra – a forgalmukra vetített ugyanazon százalékos arány alkalmazása miatt – ugyanolyan arányban vonatkoztak a befektetési kötelezettségek, mint rá, a Bizottsághoz és a Francia Köztársasághoz hasonlóan azt a következtetést kell levonni, hogy még ha be is bizonyosodik, hogy a felperes költségeinek összege meghaladja az említett versenytársak költségeit, e körülmény mindössze következménye annak, hogy a forgalma magasabb a versenytársak forgalmánál. A felperes nem hivatkozhat tehát erre a körülményre a fenti 42. pontban hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapján kialakult ítélkezési gyakorlat értelmében vett sajátos helyzet bizonyítása érdekében. Ezenfelül a felperes semmiképp nem bizonyította versenyhelyzetének amiatti

lényegesen érintettségét a Határozat elfogadásának időpontjában, hogy más televíziós műsorszolgáltatókra egyéni százalékarányt alkalmaztak.

84 Harmadrészt a felperes állításaival ellentétben nem lehet a felperes helyzetének sajátos jellegére következtetni abból, hogy a befektetési kötelezettségek összegét az érintett televíziós műsorszolgáltató forgalma alapján kell kiszámítani, és nem a műsorkészítési költségvetésük alapján, amint azt a 89/552 irányelv 5. cikke előírja. A felperes ugyanis egyfelől nem bizonyította, hogy ez a számítási módszer miként hozza a versenytársaihoz, a televíziós műsorszolgáltatókhoz képest eltérő helyzetbe, mivel a felperes ugyanakkor hangsúlyozza, hogy más televíziós műsorszolgáltatók az övéhez hasonló helyzetben vannak. Másfelől a jelen kereset keretében nem a Törvényszéknek kell a szóban forgó francia szabályozást a 89/552 irányelv szempontjából megvizsgálnia.

85 Negyedrészt azon kötelezettséget illetően, hogy a független gyártás fejlesztése érdekében a költségek legalább kétharmadát befektetési kötelezettségek címen az audiovizuális alkotások gyártásába kell fektetni, és a költségek legalább háromnegyedét befektetési kötelezettségek címén a filmgyártásba kell fektetni (lásd a fenti 9. cikket), meg kell állapítani, hogy a francia szabályozásban a „független produkció" fogalma magában foglalja többek között azt is, hogy a producer független legyen az érintett alkotást megrendelő televíziós műsorszolgáltatótól (a Határozat II. pontjának 249. bekezdése), amit a felek a tárgyaláson megerősítettek. Ennélfogva, habár az ilyen kötelezettség – amint a felperes arra hivatkozik – a gyártási tevékenysége fejlesztési lehetőségének korlátozásához vezethet, meg kell állapítani, hogy a felperes nem határozza meg, hogy miként tér el a helyzete más olyan televíziós műsorszolgáltatók helyzetétől, amelyekkel versenyhelyzetben van.

86 Következésképpen a fentiekből következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a befektetési kötelezettségeit illetően a versenyhelyzete lényegesen érintett más televíziós műsorszolgáltatók helyzetéhez képest.

87 A CNC jelen keresetben vitatott támogatási intézkedéseit illetően továbbá a felperes egyetlen olyan érvet sem ad elő, amely más televíziós műsorszolgáltatókhoz képesti sajátos helyzetének bizonyítására irányulna. Mindent egybevetve és másodlagosan meg kell állapítani, hogy a producer számára az ezen intézkedésekből való részesülés érdekében előírt azon kötelezettség, hogy valamely televíziós műsorszolgáltató finanszírozásáról rendelkezzen, és az e producernek az e finanszírozást nyújtó televíziós műsorszolgáltatótól való függetlenségére vonatkozó feltétel egyaránt vonatkozik a felperesre és más televíziós műsorszolgáltatókra, amelyet az előbbi nem vitat.

88 A CNC ezen támogatási intézkedéseinek finanszírozását – nevezetesen a televíziós műsorszolgáltatók Adójából való folyósítását – illetően a felperes a Törvényszék egyik kérdésére válaszolva a tárgyaláson megerősítette, hogy a versenytársaira, a televíziós műsorszolgáltatókra is vonatkozik az Adó. Márpedig meg kell állapítani, hogy az Adó a televíziós műsorszolgáltatók forgalmán alapul, és a fizetendő összeget a forgalomra vetített százalékos arány alkalmazásával számítják ki. Ezért a felperes nem tekinthető más olyan televíziós műsorszolgáltatókhoz képest egyénítettnek, amelyekkel versenyhelyzetben van.

89 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a CNC vitatott támogatási intézkedéseit illetően a versenyhelyzete más televíziós műsorszolgáltatók helyzetéhez képest lényegesen érintett.

90 Másodsorban a felperes azon állítását illetően, miszerint versenyhelyzete a nagy audiovizuális kommunikációs csoportokhoz képest érintett, meg kell jegyezni, hogy a felperes nem határozza meg pontosan az említett csoportokat, és nem mutat rá kellő pontossággal, hogy milyen versenykapcsolatban áll ezekkel.

91 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a felperes versenyhelyzetét a szóban forgó intézkedések kedvezményezettjeinek helyzetéhez képest kell vizsgálni. Ebből következik, hogy a felperes által hivatkozott nagy audiovizuális kommunikációs csoportoknak legalábbis foglalkozniuk kell film- vagy audiovizuális alkotások gyártásával. Ezen túlmenően, amennyiben ezek a csoportok a televíziós műsorszolgáltatásban is tevékenykednek, meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem pontosította, miként tér el a helyzetük azoknak a televíziós műsorszolgáltatóknak a fenti 81–89. pontban vizsgált helyzetétől, amelyek gyártási tevékenységet folytatnak.

92 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes versenyhelyzetének a nagy kommunikációs audiovizuális csoportokhoz képesti érintettségére vonatkozó hivatkozása nincs kellőképpen pontosítva és alátámasztva ahhoz, hogy a felperes személyében való érintettségének fennállása megállapítható lenne. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszéknek nem feladata, hogy feltételezésekbe bocsátkozzon a kereseti kérelmek lehetséges alapjául szolgáló akár ténybeli, akár jogi érveléseket és pontos megállapításokat illetően (lásd a Törvényszék T-144/04. sz., TF1 kontra Bizottság ügyben 2008. május 19-én hozott végzésének [EBHT 2008., II-761. o.] 57. pontját).

93 Mindezek alapján azt a következtetést kell levonni, hogy a felperes nem bizonyította kellőképpen versenyhelyzetének lényeges érintettségét, és nem tekinthető úgy, mint akit személyében érint a Határozat. Következésképpen nincsen kereshetőségi joga.

94 Ezt a következtést nem helyezi hatályon kívül a felperes arra alapított érve, miszerint ha a jelen keresetet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, nem rendelkezik semmilyen eszközzel a Határozat megtámadására. Elegendő ugyanis arra emlékeztetni, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltételeit nem lehet figyelmen kívül hagyni a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a fellebbező szerinti értelmezésére hivatkozva. Így különösen a jelen kereset tárgyát képező területet illetően a Bíróság korábban már kifejtette, hogy az a magánszemély, akit nem érint közvetlenül és személyében a Bizottság állami támogatások területén hozott határozata, és akinek az érdekeit következésképpen esetleg nem érinti a határozat tárgyát képező állami intézkedés, nem hivatkozhat ilyen határozattal szemben a bírói jogvédelemhez való jogra (lásd a Bíróság C-260/05. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-10005. o.] 64. és 65. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig a fent előadottakból kitűnik, hogy e két feltétel közül az egyik éppen hiányzik a jelen esetben, mivel a felperes nem bizonyította, hogy személyében érinti a Határozat. Ebből következik, hogy a felperes nem megalapozottan állította, hogy a jelen kereset elfogadhatatlanná nyilvánítása veszélyezteti a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát.

95 A fenti megállapítások alapján a jelen keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A költségekről

96 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, kötelezni kell a saját költségei és a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére, ez utóbbi kérelmének megfelelően.

97 Ezen túlmenően az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

2) A Télévision française 1 SA (TF1) maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottságnál felmerült költségeket.

3) A Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Vilaras Prek Ciucă

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. szeptember 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások